

Matic Irman Kolar

Izteka se december, najbolj praznično razpoložen mesec leta. Že na začetku meseca je vzdušje popestril prav poseben božično obarvan zvonec. Najbolj praznični pa so zagotovo bili petki. Med glavnim odmorom so po učilnicah odzvanjale najboljše božične popevke in hiti. Bolj kot se mesec bliža koncu, bolj je čutiti vznemirjenje pred počitnicami. Vsak razred je že na začetku meseca okrasil svoj razred, pripravili pa smo tudi obdarovanje, da se razveselimo še sošolci med sabo. V tem božičnem direndaju je pomembno, da se spomnimo na naše bližnje in preživimo več časa z njimi.

Lepe praznike!

Ajda Oblak

Fotokrožek OŠ Mozirje

Dogaja se ...

ŠOLA V NARAVI 2021

Teden od 6. do 10. 12. 2021 smo šestošolci OŠ Mozirje preživeli v šoli v naravi v domu Štrk na Ptuju. Pot v Štrk je trajala približno eno uro in pol. Najprej smo se porazdelili po sobah, nato smo šli na kosilo. Po kosilu smo šli plavat v Terme Ptuj. Tam smo od 13. do 17. ure plaval vsak dan.

Imeli smo tudi več drugih dejavnosti: nočni pohod, učenje o vremenu, lokostrelstvo, sprehod po Ptujskem polju do jezera in filmski večer. Učili smo se tudi o kurentih in jih izdelovali iz naravnih materialov in snega, zadnji dan pa smo imeli večer z družabnimi igrami.

V petek smo imeli plavanje že zjutraj, saj smo šli po kosilu domov. V četrtek smo pri kosilu praznovali tudi dva rojstna dneva. Dobili smo pecivo, slavljenca pa sta upihnila svečke. Imeli smo se zelo lepo.

Eva Ugovšek Poznič in Pia Miklavžina, 6. b

TEHNIŠKI DAN

8. 12. 2021 smo imeli osmošolci tehniški dan na temo poklicna usmerjenost. Približno dvajset minut čez osem smo se dobili pred športno dvorano, kjer nas je čakal avtobus, ki nas je odpeljal do Velenja. Tam smo se razdelili v dve skupini.

Učenci a-razreda so z učiteljico Mojco Štor in z učiteljico Lijano Blagovič šli proti Vzorčnemu mestu Velenje, b-razred pa smo z učiteljico Romano Presečnik in s svetovalno delavko Silvo Dešman odšli proti Območnemu združenju veteranov vojne za Slovenijo Velenje. Tam smo si sprva ogledali kratek film, nato pa smo si ogledali še razstavo. Izvedeli smo zanimivosti iz zgodovini slovenskih veteranov, ki so se borili za našo državo v času vojn in spopadov.

Po ogledu muzeja smo se zamenjali z a-razredom, odpravili smo se v Vzorčno mesto Velenje. Tam smo s poljubnimi vzorci in barvami pleskali stene, polagali ploščice, brusili in barvali ograje, poleg tega smo se preizkusili tudi v virtualni realnosti. Izbirali smo med štirimi poklici; vsak si je lahko sam izbral svojega.

Po opravljenih nalogah smo se odpravili nazaj proti avtobusu. Tehniški dan je bil poučen. Naučili smo se veliko novega o raznovrstnih poklicih. Verjamem, da bo to komu od nas pomagalo pri odločanju za vpis v srednjo šolo v naslednjem šolskem letu.

Žana Praunseis, 8. b

PRODAJA VOŠČILNIC IN KOLEDARJEV MED LUČKAMI BOŽIČNE BAJKE V MOZIRSKEM GAJU

Na prošnjo učiteljice Silve smo se tri nadobudne sedmošolke in prijateljice – Ema, Iza in Inti – v mrzlem nedeljskem večeru odpravile proti Mozirskemu gaju. V njem so se že na vhodu v vsem svojem sijaju bohotele čudovite praznične lučke Božične bajke Slovenije. Imele smo samo en namen, in sicer na stojnici naše šole prodati čim več voščilnic in koledarjev, ki so jih izdelali učenci naše šole. Preden smo prispele do naše prodajne stojnice, smo se pogovarjale in skrbno načrtovale, kaj bomo rekle mimoidočim obiskovalcem z namenom, da se bodo ustavili, z nami pokramljali, si ogledali našo ponudbi in seveda tudi kaj kupili. Priznam, imele smo tudi malo treme.

Takoj po prihodu pa o tremi ni bilo ne duha ne sluha. Ob prvih srečanjih z obiskovalci iz vse Slovenije in tujine smo začutile, da bo to še en zelo zanimiv večer. Ljudje so se radi ustavili in vsi po vrsti pohvalili čudovite motive na voščilnicah in koledarju. Predvsem pa jim je bil všeč namen zbiranja denarja za šolski sklad. Zato so še raje segli po denarnici. Najbolj nam je ostal v spominu mlajši moški, ki nam je po ogledu voščilnic dal celih štirideset evrov, med drugim tudi zato, ker smo za dober namen bile pripravljene stati na večernem mrazu. Za vse tri je bila to nepozabna izkušnja.

Ema Naglič, 7. b

OBISK KRIZNEGA CENTRA ZA MLADE

Tudi letošnji december je minil v duhu obdarovanj. Učenci osnovne šole Mozirje smo po oddelkih pripravili darila za otroke iz Kriznega centra za mlade Celje. Darila smo centru dostavili osebno, pri tem pa izvedeli tudi več o njegovem delovanju.

Krizni center je ustanova, kamor se otroci zatečejo zaradi družinskih problemov (nasilje v družini, alkoholizem, zanemarjanje ...). V njem so nameščeni otroci od šestega do osemnajstega leta, polnoletni pa v primeru, da se še izobražujejo. Otroke, mlajše od šestih let, pod svoje okrilje vzame društvo Palčica.

Otroci lahko v center pridejo prostovoljno, največkrat pa po odredbi sodišča in centra za socialno delo. Tam lahko ostanejo tri tedne, se pa pogosto bivanje podaljša tudi do treh mesecev zaradi dolgih sodnih postopkov oziroma do takrat, da najdejo ustreznega rejnika.

Center je sestavljen iz skupnih prostorov in sob. Skupni prostori so namenjeni druženju, športu in sproščanju. Imajo tudi lastno kuhinjo, kjer si sami skupaj pripravljajo obroke med vikendi, med tednom pa večerje. Tedenska kosila prevzamejo na bližnji policijski postaji. Sobe dečkov in deklic so ločene po nadstropjih. Otrokom njihov dan pomagajo načrtovati mentorji. Zjutraj se odpravijo v šolo, če njihova šola ni v bližini, pa se šolajo na daljavo. Popoldan in med vikendi imajo različne aktivnosti (sprehod, igre ...)

Z vpogledom v dom sva spoznali, da ne cenimo dovolj tega, kar imamo. Lahko smo hvaležni, za naše najdražje in za vse dobrine, ki so nam dane in so za nas samoumevne. Ozrmo se okrog sebe in na vsakdanje stvari pogledjmo z drugačnimi očmi. Ne osredotočimo se na materialne stvari in darila. Zavedajmo se, da je največje darilo, da imamo drug drugega. Verjameva, da bomo tudi v prihodnjih letih z nekaj malenkostmi pričarali nasmeha na otroška lica.

MOJ DAN S KONJI

V torek, 23. 11. 2021, ni bil čisto navaden dan, čeprav je sprva kazalo, da ne bo nič posebnega. Pri slovenščini sem imela govorni nastop, in sicer sem predstavila, kako se pripravi konja za jahanje od trenutka, ko ga pripelješ s paše, do trenutka, ko ga zajahaš. Ko sem se pripravljala na predstavitev, sem dobila noro zamisel. Odločila sem se, da dan v šoli malo popestrim. Idejo sem zaupala staršem in jih prosila za sodelovanje.

Načrt je bil precej tvegan in negotov. Ati me je namreč moral skupaj z našim konjem čakati pod oknom naše učilnice ob točno določenem času. Da bi ujela primeren trenutek, sem morala biti na predstavitvi prva. Vendar to ni bilo v celoti odvisno od mene. S tem se je morala strinjati tudi učiteljica. Za izgovor, da bi me poklicala kot prvo, sem se preoblekla v jahalno opravo in učiteljici potožila, da mi je v njej vroče in jo tako prepričala, da me je pred tablo poklicala kot prvo. Vendar pa nisem računala na to, da bo pred mojim nastopom učiteljica v uro naredila še uvod. Tako se je, še preden sem sploh začela, pred spodnjo učilnico že odvijal pravi šov.

Moj ati je prišel enkrat za spremembo res pravočasno. Ker mene ni videl na oknu, kot sva bila dogovorjena, saj še nisem niti začela, kaj šele zaključila z nastopom, je pač zabaval učence 6. b, ki imajo učilnico pod nami. Jaz sem ga prepoznala po njegovem značilnem smehu, vendar se nisem pustila motiti in sem z nastopom nadaljevala. Med nastopom je naša učiteljica stopila do okna, da bi videla, kaj se spodaj dogaja. Vprašala me je, če sem si mogoče naročila konje. Jaz sem v tistem samo odvrnila, da je to del moje govorne vaje in nadaljevala s predstavitvijo. Ko sem končala, sem svoje sošolce povabila do okna, da bi jih pozvala, da se preizkusijo v tem, kar sem jim ravnokar pripovedovala. Vendar na moje veliko razočaranje spodaj ni bilo nikogar več. Poklicala sem atija, vendar se ni oglasil. Potem pa sem kar v copatih tekla pred šolo in ga na svoje veliko veselje zagledala. Tam je bil s svojim prijateljem Vojkom, ki je bil ravno tako na konju. Na hitro sem skočila v sedlo in skupaj smo odjahali nazaj pod našo matično učilnico.

Sošolce sem povabila, naj pridejo malce bliže, da konje pobožajo in jim v gobček stisnejo še kakšen priboljšek. Na srečo jih je učiteljica spustila od pouka. Najprej so se vsi malce bali, po nekaj minutah pa so najbolj pogumni že zajahali.

Vse skupaj sem povezala v svojo predstavitev. Potem pa sem priložnost izkoristila še pri športni, ki je sledila naslednjo uro.

Že pred tem sem oba učitelja športa prosila, če bi lahko pri športni delali nekaj, kar ni v obveznem učnem načrtu. Rekla sem jima tudi, da bom jaz poskrbela za vse »rekvizite«, vendar se jima sprva še sanjalo ni, kaj ti »rekviziti« sploh so. Ko sem jima povedala za konje, pa sta bila oba takoj navdušena.

Zdaj sem morala prepričati še sošolce, da bomo imeli športno zunaj. Glede na to, da je december in da so bile tisti dan kar nizke temperature, so me punce malo postrani gledale in mi sprva niso verjele, ko sem jim povedala, da bomo zunaj. Kljub temu so mi vsi sledili pred športno dvorano, kjer je na našem konju že stala moja mlajša sestra Zarja. Najprej sem sošolcem na kratko razložila osnove, potem pa sem jih povabila jahat. Od fantov se je opogumil samo Adam. Bravo, Adam, za pogum. Super ti je šlo! Od punc pa je na konja skočila še Pia. Pia, tudi tebi čestitam za pogum in vztrajnost. Ker se nihče drug od sošolcev ni več opogumil, sem nato na konja povabila še oba učitelja. Tudi njima je šlo prav dobro. Čestitam! Po samem jahanju smo konje še malo pocrkljali in že sta ati in njegov prijatelj odgalopirala svojo pot.

Veste, raje bi hodila v šolo, če bi lahko v njen vsak dan jahali konje.

Ilaria Rakun Kokalj, 8. a

PONOSNA SEM, DA SEM SLOVENKA

Slovenija se mi zdi zelo zanimiva država. Všeč mi je naša kultura. Imamo veliko običajev in praznikov. Ob praznikih vedno poskrbimo za različne proslave, kjer prepevamo, plešemo predvsem pa ohranjamo našo kulturno dediščino. V preteklosti smo dosegli veliko dosežkov na področju umetnosti in kulture. Največ dosežkov smo pridobili predvsem na področju športa ter glasbe. Slovenci imamo čudovito pokrajino. Visoke gore, morje in velike gozdove ter travnike in reke. Živimo zelo preprosta življenja. Slovenci smo tudi zelo povezani med sabo in si radi pomagamo.

Sara Renko, 8. b

Domovina zame predstavlja nekaj lepega, saj je moj dom. Slovenija ima veliko naravnih bogastev, kot so gorovja, morja, vinogradi itd. Že pesnik Valentin Vodnik je v pesmi Dramilo želel Slovence spodbuditi in jim odpreti oči, naj izkoristijo, kar jim leži na dlani. Tudi sama pridno izkoriščam naravna bogastva Slovenije. Veliko sem v gorah, z družino zelo radi hodimo na izlete po Sloveniji. Marsikdo se ne zaveda, kaj vse imamo Slovenci. Ponosna sem, saj živim v lepi in urejeni državi, ki jo je narava bogato obdarila.

Tinkara Šmon Potočnik, 8. b

Živim v Sloveniji, zato je ta dežela moja domovina. Kljub temu da imamo le dva milijona prebivalcev, imamo zelo uspešne umetnike, kulturnike in športnike. Na teh področjih imamo veliko odličnih dosežkov, na katere sem zelo ponosna.

Naša domovina ima tudi veliko gozdov, travnikov in narave nasploh, zato je tako lepa. Vesela pa sem, da nam domovina omogoči, da gremo v šolo, k zdravniku ... in da delamo stvari, ki si jih sami želimo.

Slovenija je razdeljena na več pokrajin, vendar pa je meni najljubša Savinjska dolina, saj tu odraščam. Sicer pa ima Slovenija ogromno turističnih krajev, ki si jih želim obiskati in priporočam vam, da si jih ogledate tudi vi.

Ana Venek, 8. a

Potopis

Grčija – otok Rodos

Rodos je otok, ki me je očaral in navdušil, zato lahko o njem govorim le v presežnikih. Teden dni, ki smo ga preživeli na njem, je minil prehitro in zagotovo ta kraj še obiščemo.

Ob prihodu na letališče Diagoras nas je pozdravilo nebo brez oblaka in seveda avtobus, ki nas je razvozil po otoku do naših hotelov. Z najemom avta nam je na otoku postalo dosegljivo skoraj vse. Najbližji plaži sta bili znamenita Anthony Quinn in Ladika. Obe sta jemali sapo s svojima zalivoma, čistino morja, zasidranimi jahtami in jadrnicami. Tam je bila res gneča, zato smo se hitro osvežili in odšli raziskovat naprej. Tako smo pristali na plaži Traganou, kjer seveda nismo mogli skriti veselja, da smo se odločili za obisk Rodosa, čeprav smo bili tam šele nekaj ur. Zvečer smo se odločili za obisk centra Falirakija. Tudi tam je bilo živahno, a nobene pretirane gneče. Gostinci so sprehajalce prijazno in nevsiljivo vabili v svoje prostore. Nas so si prisvojili Grki s svojo tradicionalno grško hrano, ki je bila tudi tu več kot odlična. Severno od plaže Stegna se na vzpetini vidi mogočen samostan Tsambika. Samostan je znan po kapelici Device Marije, ki je zavetnica vseh zakonskih parov, ki nimajo otrok. Do njega vodi 298 stopnic, prek katerih smo se postopoma povzpeli na 240 m nadmorske višine.

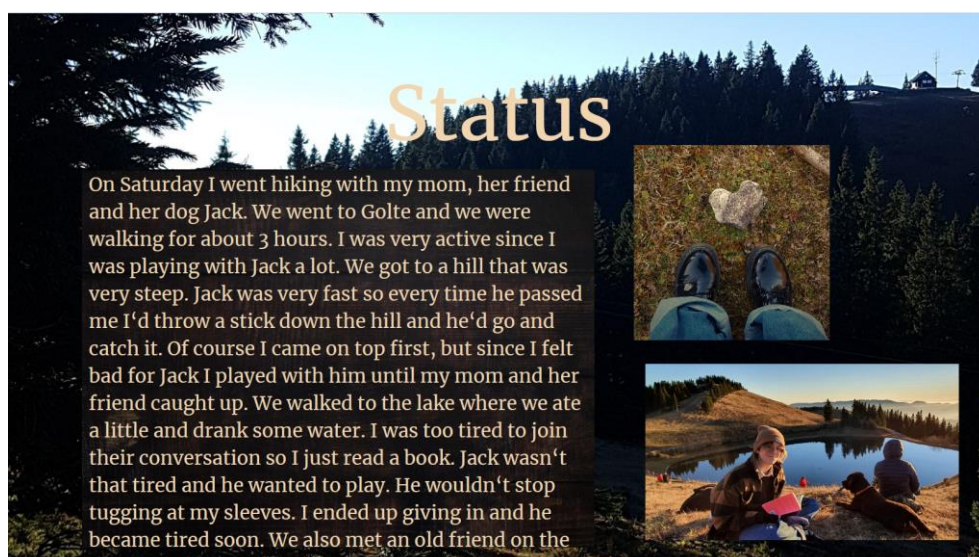
Glavno mesto Rodos smo si šli ogledat zadnji dan zgodaj zjutraj. Res je, da je v tem času mesto še spalo, a odločitve nismo obžalovali, saj smo se po Rodosovi trdnjavi lahko mirno sprehajali, srečali smo le nekaj turistov in tako na naš način doživeli stari srednjeveški del mesta. V samem mestu se prepletajo različni zgodovinski vplivi: od klasičnega, rimskega, bizantinskega obdobja, obdobja malteških vitezov ter osmanskega in italijanskega obdobja. Ker se zelo radi sprehajam ob morju in po pristaniščih, smo se podali še tja. Na nekaterih ladjah so domačini prodajali spominke in zanimivo je bilo domačine in tudi turiste opazovati, kako so lovili ravnotežje na migajočih se ladjah. Ostale predele veličastnega mesta smo pustili za prihodnjič.

S tem smo naše potovanje zaključili. Bilo je res zabavno in upam, da Rodos še kdaj obiščemo.

Iza Weiss, 9. b

Ustvarjamo tudi v angleščini

My family

My parents are divorced so I like to think I have two families. My dad and my stepmom are both soldiers, except my dad works in an office and my stepmom usually works outside. They're married, whereas my mom and my stepdad aren't. My mom is a pharmacist and my stepdad is an electro-technical engineer. My mom works with homeopathy and my stepdad has his own company. I have a brother and a stepbrother. My stepbrother is in the 4th year of high school and my brother is in the 3rd year. A lot of people think I look a lot like my mom but I disagree. I think I look more like my dad. I have a dog called Eva and two cats named Žučko and Miško at my dad's house, and a canary named Skoček at my mom's. My favourite out of them all is Žučko, he's a very kind cat but he's very scared of

Out of school

In my free time I like to watch movies, draw, read or just listen to music. According to my mom's logic I have to finish my homework and study first but I don't always obey, especially when I'm home alone. Other than that I practice cello since I go to a music school. I play my guitar everyday – I'm self taught and I think I'm not a bad guitarist at all. When I'm at my dad's house I also help outside a lot. At the moment we're renovating our flat at my mom's house so I help with that too.

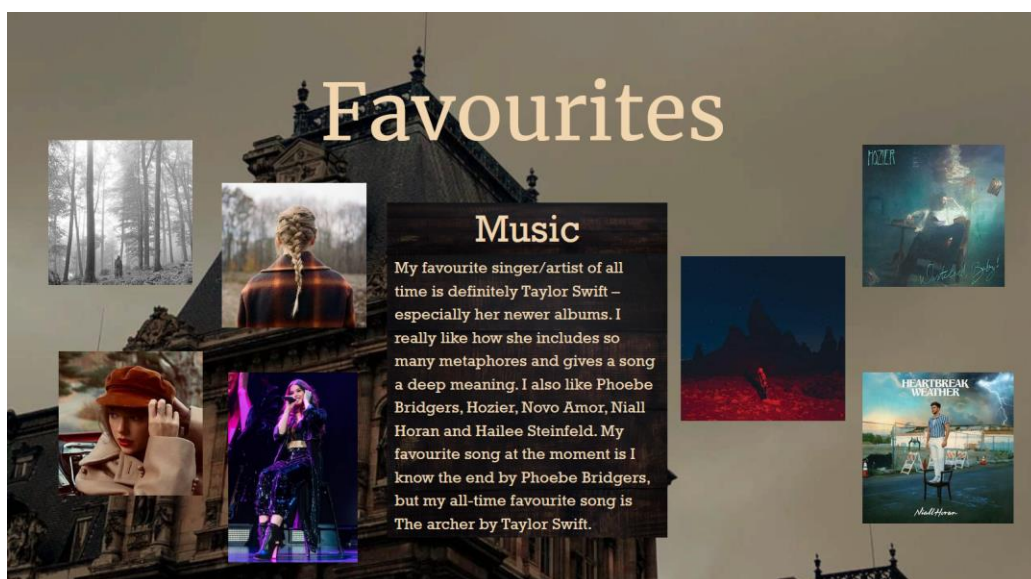

Favourites

Movies

I'm a big fan of Hailee Steinfeld, especially her work on the Dickinson show. My favourite movies are Guardians of the Galaxy volume 2 and Miss Americana and the Heartbreak Prince. I also really want to watch The Dead Poets Society but I haven't found the time for it yet. I'm looking forward to watching it a lot.

Kaja Cajner, 8. a